

Núm. de Causa: 6000182/17
Núm. de Rotlle: TSJP 0000008/19

SENTÈNCIA 19-2019

PARTS:

Recorrent: Sra. M. R. A.
Advocat: Sr. D. M. L.

Recorregut: Ministeri Fiscal

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Yves PICOD
Magistrats: Sra. Marie CONTE
Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, tres d'abril de dos mil dinou.

En el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de data 18 de desembre de 2018, dictada pel Tribunal de Corts en la Causa i Rotlle de referència, seguida per un delictes majors d'homicidi en grau de temptativa i de maltractament en l'àmbit domèstic. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO**.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el Tribunal de Corts dictà sentència de data 18 de desembre de 2018 amb la següent part dispositiva: " Decideix:

"Condemnar a M.R.A. com a autora penalment responsable dels delictes majors d'homicidi en grau de temptativa i de maltractament en l'àmbit domèstic, sense que concorrin circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de CINC ANYS I MIG DE PRESÓ FERMA i a la pena complementària d'EXPULSIÓ DEL PRINCIPAT, durant un termini de VINT ANYS, pel que fa al

delicte major d'homicidi en grau de temptativa, i la pena de SIS MESOS DE PRESÓ FERMA, pel que fa al delicte major de maltractaments en l'àmbit domèstic.

Condemnar l'acusada M. R. a indemnitzar a la Caixa Andorrana de Seguretat Social en l'import de 2.682'82 €, i a P.J.B.L., en nom propi i del seu fill menor, per l'import total de 13.549'04 €, d'acord amb els conceptes detallats en el dotzè considerant.

Condemnar també a M.R.A. al pagament de les despeses processals causades, a acreditar en període d'execució."

II.-RESULTANT: El precedent fallo es recolza en els següents fets que declara provats en el seu primer Resultant: "són fets provats i així es declara,

"que M.R. conegué a P. B. L. als voltants de l'any 2007, iniciant una relació molt inestable, sense convivència, i amb trencaments constants. Entre 2010 i 2014 no tingueren cap contacte i a partir del 2015 reinicien la seva relació, amb intervals de convivència, mantenint però la tònica de la inestabilitat amb trencaments i reconciliacions continus.

Durant el Nadal del 2016, marxen junts de vacances a Colòmbia, on trenquen novament la relació, tornant B. a Andorra al mes de gener, amb els seus fills i sense M. R.. Per B. en aquella ocasió el trencament és definitiu i inicia una nova relació a Andorra. R. el truca per Sant Valentí, amb la intenció de reprendre novament la vida de parella, però B. s'hi nega, dient-li que ja està amb una altra persona i demanant-li que no el truqui més de manera clara i grollera, arribant a bloquejar-la en el telèfon per evitar que pugui entrar en contacte amb ell.

R. insisteix prop de l'entorn de B. per mirar de forçar una trobada entre ambdós, al que B. sempre es nega. El dia 1 de març R. torna a Andorra i va directament al domicili de B. a la XXX, però B. no s'hi troba i demana al seu company de pis, F. G. B., que no li obri la porta, i que es faci l'adormit. G. era amic de R. des de feia 10 anys, pel que es coneixien perfectament i M. R. el trucava de manera insistent per preguntar-li per B. i a fi que li confirmés si aquest tenia una nova relació.

B. li diu per telèfon a R. que marxi al seu apartament de Cambrils i que en tot cas ell baixaria a Cambrils el dissabte següent per parlar amb ella. R. tornà al seu pis i esperà que B. baixés, però no ho feu, doncs només pretenia donar-li llargues.

El 8 de març del 2017, M. R. entén que B. no baixaria a Cambrils a trobar-se amb ella, i decidí pujar a Andorra, doncs encara tenia en la seva possessió un joc de claus del pis de B.

Un cop al Principat, sense poder precisar l'hora, però cap al migdia, anà al pis de B. i G. a la XXX. A partir de les 14.47 hores, envià més de 20 missatges de whatsapp a F. G. a fi de saber quan arribava al domicili i quan hi arribaria P.B. En contestar-li G. que es trobava a la feina, R. sortí del pis i anà a prendre quelcom al bar XXX que es trobà dins la mateixa urbanització, parlant una estona amb un conegut i tornant novament al pis abans que arribessin els seus ocupants. R. entra dins la cambra de B. i s'amaga, amb la seva bossa de mà, i un ganivet, dins l'armari de la cambra.

Sobre les 17.30 hores, F.G. entrà al pis, i R. continuà enviant-li missatges des de dins de l'armari, per no alertar-lo de la seva presència, malgrat el sentia dins el pis. Continuà dins l'armari, oculta, unes dues hores més, aproximadament, fins que entrà al pis P. B., acompanyat del seu fill J. B., de 5 anys d'edat, conegut per L.

M. R., en sentir la veu de B. que parlava amb G. a la cuina-menjador, sortí de l'armari, portant un ganivet amagat a la mà. En veure-la, B. li digué "Que haces aquí". Ella respongué que només volia parlar, però B. insistí dient-li "fuera de mi casa". S'acostà cap a ella i l'agafà del braç per a acompanyar-la a la porta de sortida. En aquell moment, R. aprofità que B. li donà l'esquena per agafar-lo per la camisa amb la mà dreta, immobilitzant-lo, mentre amb l'esquerra li posà el ganivet al coll, fent-li prou pressió per a que B. notés el ganivet al coll, mentre li deia "Hablemos, por favor hablemos". B. cridà a G. "Me està pinchando, me està pinchando". R. mantenia B. agafat pel coll amb el ganivet i l'arrossegà fins al bany, on intentà tancar la porta, mentre B. deia a G. que anés a buscar ajuda i s'endugués al nen, que estava presenciant tot el succeït, doncs es trobava amb el seu pare a la cuina-menjador. G. fugí emportant-se al nen, deixa la porta ajustada amb una cadira de fusta per evitar que es tanqui, i surt corrents fins al bar XXX, als baixos de la urbanització, per a demanar ajuda, des d'on trucarà al Servei de Policia.

En aquell moment, P.B. ja pateix una primera ferida incisa, essent aquesta superficial. B., aconsegueix evitar que R. pugui tancar-lo al bany, tot i que li enganxà el 4t dit de la mà esquerra a la porta, però aquest fet li permet tornar a obrir i sortir del bany, intentant arribar a la porta del pis, per poder accedir a l'escala de sortida. Tot i que aconsegueix arribar a l'entrada, no pot desprendre's de R. que continua agafada a ell, forcejant ambdós, fins que aconsegueix immobilitzar la mà de R. que aguanta el ganivet, i fer-se amb el mateix. En veure R. que no pot mantenir el control sobre el ganivet, amb l'altra mà obre la nevera i en treu un pot de maionesa, amb el que picà al cap de B. en dues ocasions, ocasionant-li diverses ferides en trencar-se el pot, a banda d'una contusió a la regió parieto-occipital.

Per raó del cop i en quedar mig estabornit P. B. deixa anar la mà de M. R., aprofitant R. per anar fins al taulell de la cuina i agafar un segon ganivet, iniciant-se un nou forceig, ara a la cuina-menjador, entre R. i B. R. clavà el ganivet a B., novament a la zona del coll en trajectòria de dalt cap a baix, causant-li una ferida incisa. En aquell moment, B. pren consciència de la gravetat de les seves lesions i diu a R. que aniria a la presó, que l'estava matant, al que R. li respongué "Hoy nos vamos a matar los dos". B., aconsegueix fer-se amb el ganivet i el pot de maionesa i ho llençà al balcó, on surt per mirar de demanar auxili.

M. R. mentrestant agafa un tercer ganivet, aquesta vegada de serra, i surt al balcó agredint novament a B. B. mira de defensar-se de l'atac, però R. l'agafa pel coll amb una mà, mentre amb l'altra li clava el ganivet amb prou força com per doblegar la fulla, de baix cap a dalt, entrant la fulla pel coll i sortint per la cavitat bucal. Aquesta ganivetada avarca des de la banya superior del tiroides fins a l'espai para faringi i retro faringi amb compressió de la jugular, essent una zona d'òrgans vitals que podia haver comportat la mort de la víctima.

En aquell moment, P. B., malferit, aconsegueix arribar al replà de l'escala, forcejant contínuament amb R., que el vol forçar a entrar novament al pis. B. aconsegueix apretar prou fort el canell de R., que deixa caure el ganivet pel forat de l'escala, fins a la planta -1. En no tenir R. cap arma, B. l'empenta i la fa caure per l'escala, aprofitant per agafar la cadira que G. havia deixat a la porta, i protegint-se amb la mateixa per mantenir a R. a una distancia, arriba al carrer on demana ajuda i és auxiliat per I. C.R. i altres persones que li prestaren la primera assistència.

Mentre intentaven tallar la hemorràgia a B., R. tornà al pis i sortí al balcó, veient com B. queia al terra al carrer i era ajudat per les persones que es trobaven als llocs. Llavors R. envià un missatge a N. M.V., mare dels fills de B., i amiga seva, dient-li: "Nancy mate a p., lo mate, el siempre se burlava de mi N., siempre, siempre y yo vine y el me trato mal y yo lo mate, lo mate N.". Llavors entrà al pis i restà a l'espera de l'arribada dels agents de policia.

De resultes de l'agressió, B. patí una ferida d'entrada a cara lateral esquerra inferior a regió inframandibular, una ferida incisa inferior i posterior a la ferida d'entrada, una ferida a cuir cabellut, disfàgia, edema i crepitació a dit anular de mà esquerra, ferida incisa superficial supraclavicular, ferides superficials a ambdues mans, equimosi a nivell de cara interna de braç dret i colze, placa d'alopecía a cuir cabellut i trastorn d'estrès posttraumàtic, patologia, aquesta, que també pateix el seu fill menor, Jacob, en haver presenciat la primera agressió".

III.-RESULTANT: que contra l'esmentada sentència interposa recurs d'apel·lació la defensa de la Sra. M. R. A., sol·licitant que es revoqui la sentència d'instància en el sentit de que es consideri a la seva defensada com a responsable penal en concepte d'autora dels delictes majors de lesions doloses causades amb objectes amb perill de produir lesions més

greus a la víctima i de maltractaments en l'àmbit domèstic, imposant-li una condemna de dos anys de presó, part ferma ja complerta de manera provisional i la resta condicional amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys, entenent el lletrat que és d'aplicació la circumstància atenuant de l'article 29.1 del Codi penal, en haver obrat la seva defensada per causes o estímuls que han produït arravatament, obcecació o un estat passional d'una importància semblant.

De forma subsidiària, sol·licita que, en el cas que el Tribunal consideri que els fets són constitutius dels delictes majors d'homicidi en grau de temptativa i de maltractament en l'àmbit domèstic, s'imposi a la seva defensada pel primer, la pena de 5 anys de presó, part ferma ja complerta de manera provisional i la resta condicional amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys i pel segon, la pena de 6 mesos de presó condicional amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys, entenent el lletrat que la pena imposada és excessiva.

IV.-RESULTANT: Que per escrit de data 7 de febrer de 2019, el Ministeri Fiscal s'oposava al recurs interposat, interessant la íntegra confirmació de la sentència d'instància, i considerant que està degudament motivada, i que els fets acreditats es sustenten en el resultat de la prova practicada.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que la representació lletrada de M.R.A. impugna alguns dels fets que es declaren provats en la sentència, en considerar que són el resultat de una valoració incorrecta de les proves o que aquestes són, en alguns casos, inexistents per a sustentar-los .

Distingeix la part recurrent, entre els fets que van passar abans i després de que M.R. sortís de l'habitació de P. B. L., i reconeix que els fets que van passar abans no tenen transcendència per a la qualificació jurídica dels fets. Això significa que la seva revisió per la Sala no afectaria al resultat del recurs i, per tant, la impugnació d'aquest fet no pot tenir cap eficàcia i no ha de ser analitzada per la Sala per la seva irrellevància.

La impugnació afecta a fets com, l'any en què es van conèixer M. R. y P. B. – essent 2.006 o 2.007-, si van viatjar a Colòmbia, junts o separats,

abans o després del Nadal de l'any 2.016, quan en els fets provats de la sentència, el que es fa es situar la seva estada conjunta al període Nadalenc, si P. B. li digué a M. R. que no el truqués i la va bloquejar en el telèfon, el que es diu es que no es sustenta en cap prova quan ho va declarar B., que F. G. B. no li va dir a Marisol R. que P. B. tenia una altra relació, el que no es fa constar en els fets provats, si els missatges de whatsapp de M. R. a F. G., per saber quan arribaria al domicili, van ser enviats a partir de les 14:47 hores, des del mateix domicili, quan sembla una conclusió lògica si tenim en compte que M. R. va admetre que va anar al pis cap al mig dia, va sortir per anar a un bar a prendre una beguda i va tornar al pis, si es va amagar a l'armari de l'habitació amb la bossa i un ganivet, quan també sembla lògic, ja que la bossa va ser trobada a l'armari i, com s'exposarà, va sortir de l'habitació portant un ganivet a la mà.

II.-CONSIDERANT: que és a partir de que M. R. surt de l'habitació, en el moment en què P.B. arriba al domicili, quan la part recurrent realitza un relat alternatiu als fets declarats provats en la sentència, relat que es fonamenta exclusivament en la declaració de M. R. i s'impugnen aquests fets per considerar que no són el resultat d'una correcta valoració de les proves.

L'examen de la sentència i de les proves practicades, permet concloure que els fets que es declaren provats són el resultat d'una valoració lògica i raonable de les proves en què es sustenten.

1.- En concret, que van ser tres les agressions diferenciades patides per P. B., utilitzant M. R. tres ganivets diferents, es pot raonablement fonamentar en:

a) M. R. reconeix en les seves declaracions l'ús de tres ganivets en tot l'episodi, tot i que dona una versió diferent a la consignada en la sentència. Així, el primer ganivet diu que el va agafar per defensar-se del possible atac de F. G., amb una cadira i que cau al terra del menjador quan B. li ho treu. El segon diu que l'agafa d'un cubilet de ganivets, abans que P. B., quan aquest va voler agafar-ne un, i l'acaba deixant a la barana de la terrassa. El tercer diu que el porta B. a l'episodi final, quan estan a la porta d'entrada i és el que cau pel forat de l'escala quan forcegen;

b) en el curs de la inspecció ocular, es troba un primer ganivet en el terra del menjador, un segon al balcó junt amb el pot de maionesa, i el tercer al terra del subsòl;

c) la prova d'ADN demostra que en tots tres ganivets hi ha sang de P. B., així com també en el pot de maionesa;

d) P.B., segons resulta del informes mèdics, tenia lesions compatibles amb tres atacs amb ganivet. Així, a banda d'altres lesions

presentava una ferida incisa superficial supraclavicular, una ferida incisa inferior i posterior a la ferida d'entrada i una ferida d'entrada a la cara lateral esquerra inferior a la regió inframandibular. La ferida incisa superficial per sobre de la clavícula dreta (Foli 117) resulta compatible amb la seva producció durant el primer episodi, en el què M. R. li posa el ganivet al coll a B., ja que aquest diu que notà un punxó que li rascava i que quan es va passar la mà pel coll va veure sang, fet relatat per aquest i per G., tot i que en aquell mateix moment no van veure que es tractava d'una ganivet i G. no es va adonar de la presència de sang, el que pot ser degut a que es tractava d'una ferida superficial de la qual no rajava sang, tot i que al tocar-la, la mà de B. en pogué quedar tacada.

La ferida d'entrada a la cara lateral esquerra inferior a la regió inframandibular amb sortida a la cavitat bucal (Foli 116), per la seva trajectòria ascendent, necessàriament va haver de ser produïda amb un moviment del ganivet de baix a dalt, compatible amb l'acció que el testimoni I.C.R.P. relatà que va veure fer a la processada sobre B., quan estaven al balcó. Aquest episodi no va ser recordat per P. B., qui, ben segur que a conseqüència de la experiència traumàtica viscuda, va fer un relat confús dels fets, sense poder recordar alguns dels seus episodis ni la seqüència en què es van produir, però que queda degudament acreditat per la declaració del testimoni abans esmentat i també pel de F. G., qui va manifestar haver vist a R. i B. a la terrassa, tot i que no va poder veure que feien. De la declaració de L. F. G. D. J., coincidim amb la part recurrent que no es pot valorar com a prova, ja que el testimoni no va comparèixer a l'acte del judici i no consta que es trobés en alguns dels supòsits que impedeixen reproduir la seva declaració al judici, i no es va introduir en aquest acte la seva declaració mitjançant la seva lectura. Malgrat això, l'episodi de la terrassa troba el seu adequat suport probatori en la declaració del Sr.R.

La descripció en l'informe forense de la ferida incisa com inferior i posterior a la ferida d'entrada (Foli 116) no significa que s'hagués produït després de la ferida d'entrada sinó que, tal com es veu en les fotografies, que es troba situada per sota i per darrera d'aquella ferida, la qual es fa servir com a punt de referència per a situar l'altra. Pot raonablement sustentat-se que aquesta ferida incisa es va produir al segon episodi en la zona de la cuina-menjador, perquè és en aquest lloc on coincideixen P. B. i M. R. i en el que va haver un forcejament amb un ganivet, afirmant B. que li van punxar el coll.

2.- Respecte a si M. R. va sortir de l'habitació amb un ganivet a la mà, aquesta conclusió es sustenta en les declaracions de P.B. i F. G. Tots dos, amb la diferència de matisos que pot provocar en el seu record l'impacte emocional propi de la estressant situació viscuda, coincideixen en declarar que M. R. surt de l'habitació, li diu a P. B. que vol parlar amb ell, i que quan

aquest es nega i li diu que marxi, R. amb una mà immobilitza a B. i amb l'altra li posa alguna cosa al coll, que en aquell mateix moment no poden veure bé. Malgrat això, com el contacte amb el seu coll produeix en B. la sensació de punxada i així ho diu (*"me está pinchando"*), es passa la mà i nota que té sang, i immediatament després la veu amb un ganivet a les mans, resulta lògic concloure que R. va sortir de l'habitació amb un ganivet a la mà que portava amagat, essent possible que en el mateix moment de l'agressió, en funció de la rapidesa en què es va produir i les seves respectives posicions, no poguessin veure bé el ganivet.

3.- M. R. i P. B. van coincidir en descriure, durant la reconstrucció dels fets, la forma en què durant el primer episodi aquella va agafar aquest, que va ser des de darrera, subjectant-li amb la mà esquerra per la part dreta de la zona del coll, mentre amb la mà dreta li posava el ganivet. Aquesta situació és perfectament compatible amb la producció de la ferida incisa superficial per sobre de la clavícula dreta. La sentència considera provat que M. R. va agafar a B. amb la mà dreta i que amb l'esquerra li posà el ganivet al coll seguint les manifestacions del testimonio F. G., qui així ho va dir i també ho va escenificar, però considerem que el testimoni va incórrer en un error, perquè B. i R. van coincidir en que aquesta, tenia agafat el ganivet amb la mà esquerra i li va posar a la part dreta del coll, el que és compatible en presentar la ferida superficial que es diu produïda en aquest moment a la part dreta del coll. Es tracta d'un error totalment intranscendent que no afecta a la resta de la sentència, però tot i així serà objecte de correcció.

4.- La lesió que P. B. presentava al dit, sí que es presenta compatible amb haver-se enganxat el dit amb la porta durant el forcejament, tractant d'obrir la porta mentre R. feia força per tancar-la, ja que donada la tensió del moment i la rapidesa del fet, la col·locació dels dits pel Sr. B. no necessàriament havia d'obeir a la lògica exposada per la part recurrent.

5.- La inexistència d'un ànim defensiu en la processada ha resultat lògica i raonablement exclòs en la sentència doncs: a) si efectivament s'hagués produït una situació de perill per a la seva integritat física, de la que hagués hagut de defensar-se, no té cap sentit que fins en tres ocasions en lloc de marxar del domicili, que és precisament el que reconeix M.R. que volia el Sr. B., romangués allà; b) la processada no presentà cap lesió que es pogués atribuir a una agressió directe del Sr. B., ja que les petites ferides superficials en les mans i els hematomes als canells són compatibles en haver forcejat amb el ganivet i haver estat subjectada pel Sr. B. per allunyar-la d'ell i evitar ser agredit; c) per contra, el Sr. B. presentava ferides al coll, dues d'elles incises, incompatibles en la seva producció amb un forcejament, sobre tot la que presentava una trajectòria de baix cap a dalt i entrà pel coll i sortí per la cavitat bucal, fet que suposa l'ús d'una força; també el Sr. B.

presentava ferides superficials en les mans i equimosis a nivell de la cara interna del braç.

En definitiva, el relat fàctic de la sentència, llevat de l'error sobre la part del coll en què M. R. va col·locar el ganivet en el coll del Sr. B., es fonamenta en prova de càrrec correctament valorada i ha de ser confirmat.

III.- CONSIDERANT: que la part recurrent impugna la voluntat de matar que la sentència considera que concorre en M. R., al·legant que les ferides del Sr. B. es van causar en el curs de forcejaments per la possessió del ganivet, sense intenció de produir-les ni, en conseqüència d'acabar amb la vida d'aquell.

La confirmació del relat fàctic de la sentència exclou el pretès origen fortuït de les lesions que va patir el Sr. B.

Tal com s'ha exposat, les declaracions de la víctima Sr. B. i dels testimonis Srs. R. i G., sustenten la intenció de la processada de lesionar al Sr. B.

Tanmateix, la localització de les lesions a la zona del coll i les característiques de almenys dues d'elles, són incompatibles amb la causació en el curs d'un forcejament i menys amb un origen fortuït, ja que és necessari haver dirigit el ganivet amb una força considerable a les zones afectades per a poder introduir-lo, especialment per a causar la ferida que va del coll a la cavitat bucal.

Acreditada la voluntat de la processada de lesionar al Sr. B., com exposa el Tribunal de Corts en la seva sentència, el que distingeix el delictes d'homicidi en grau de temptativa del delictes de lesions consumat, és la intenció de l'autor en realitzar l'agressió, si era de matar o simplement de causar un menyscapte físic.

Aquesta intenció, per pertànyer a l'esfera íntima de l'autor, si no és per ell reconeguda, només pot inferir-se atesos els elements del món sensible circumdant a la realització del fet. Són criteris d'inferència de la intenció de l'autor elements com: a) les dades existents sobre les relacions prèvies entre agressor i agredit, b) el comportament de l'autor abans, durant i després de l'agressió, la qual cosa comprèn les frases amenaçadores, les expressions proferides, la prestació d'ajuda a la víctima i qualsevol altra dada rellevant, c) l'arma o els instruments emprats; d) la zona del cos a la qual es dirigeix l'atac, e) la intensitat del cop o cops en què consisteix l'agressió, així com de les altres característiques d'aquesta, com la repetició o reiteració dels cops, f) la forma en què finalitza la seqüència agressiva i g)

en general qualsevol altra dada que pugui resultar d'interès en funció de les peculiaritats del cas concret.

Aquests criteris o elements d'inferència no constitueixen un sistema tancat o "*numerus clausus*", sinó que es ponderen entre ells per a evitar els riscos de l'automatisme, i alhora es constaten amb nous elements que poden ajudar a informar un sòlid judici de valor, com a garantia d'una més segura inducció de l'element subjectiu. És a dir, cadascun dels criteris d'inferència no presenten caràcter exclouent sinó complementari, per a determinar el coneixement de l'actitud psicològica de l'infractor i de l'autèntica voluntat dels seus actes.

El Tribunal de Corts infereix o dedueix, que M.R. tenia la intenció d'acabar amb la vida del Sr. B. dels següents elements: a) les característiques dels instruments emprats per a realitzar l'agressió –tres ganivets i un pot de vidre- tots ells d'evident capacitat lesiva; b) les zones del cos contra la qual es van dirigir les agressions, el coll, en el què s'allotgen estructures orgàniques vitals, la lesió de las quals pot comprometre la vida; c) la reiteració de l'atac, ja que es van produir al menys tres, el que demostra que es volia assegurar la mort de la víctima; d) les característiques dels atacs, un d'ells clavant amb força el ganivet en el coll de la víctima en un moviment des de baix cap a dalt, i els dos últims després d'haver perdut els ganivets i cercar d'altres per a continuar l'atac; e) les condicions en què es van produir els atacs, després d'entrar en el pis sense permís i esperar amagada amb un ganivet l'arribada del Sr. B.; f) les paraules que va dirigir la processada al Sr. B. durant l'atac –*“hoy nos vamos a matar los dos”* i les que va dir a l'ex-esposa del Sr. B. per telèfon després de l'atac comunicant-li que havia matat a P., que la va tractar malament i el va matar; i e) la forma en què finalitzà la seqüència agressiva, atès que no es va acabar per la voluntat de la Sra. R., sinó perquè la víctima va aconseguir fugir.

Atesos tots aquests elements o circumstàncies, la intenció de matar o "*animus necandi*" amb el que va actuar la Sra. R. resulta una conclusió lògica i raonable, i les al·legacions de la part recurrent no evidencien la inexistència de tal intenció, perquè encara que algun d'aquets elements poden tenir caràcter equívoc, en el sentit de que per sí sols no demostren la intenció de la processada, és el conjunt de tots ells el que fonamenta que la conclusió sobre l'existència de la intenció de matar sigui raonable.

La impugnació per tot el que s'ha exposat, es desestima.

IV.- CONSIDERANT: que subsidiàriament, es sol·licita l'apreciació de l'atenuant d'haver obrat per arravatament, obcecació o un estat passional

d'una importància semblant, per l'estat d'enamorament del Sr. B., ja que no concebia la vida sense ell, estava desesperada, destrossada psicològicament i volia recuperar-lo.

L'aplicació de l'atenuant considerem que ha estat correctament descartada pel Tribunal de Corts, valorant la prova pericial que va concloure en que la processada no presentava patologia psiquiàtrica ni obsessiva, i només un atac d'ira provocat per la frustració pel fet de que B. no vulgues tornar amb ella.

L'atenuant d'arravatament o obcecació es caracteritza per constituir una reacció emocional, provocada per circumstàncies exteriors de tal intensitat, que hagin pogut generar en l'autor del delictes una reacció psicològica capaç de reduir la seva capacitat de contenció dels impulsos, ja sigui d'una manera fugaç -arravatament- ja sigui de forma més duradora-obcecació, que l'han portat a delinquir d'una manera comprensible. Els seus requisits són dos: a) un de caràcter objectiu, l'existència de causes o estímuls poderosos; i b) un altre de caràcter subjectiu, que s'hagi produït arravatament, obcecació o un estat passional de semblant entitat, tots dos lligats en relació de causalitat, causa efecte, la qual cosa a l'hora, requereix una exigència de proximitat temporal i una altra d'intensitat.

No qualsevol estat passional pot servir de base per a l'aplicació de l'atenuant, sinó només aquells quins motius desencadenats no siguin repudiables, des del punt de vista de les normes socio-culturals de convivència, ni hagin estat causats per una conducta il·lícita de la víctima.

A l'àmbit de les relacions de parella, el respecte a l'autodeterminació de la persona per a conduir la seva vida afectiva i sexual, determina que el desafecte o el desig de donar per acabada una relació sentimental, mai es pugui considerar un estímul poderós per a la part contrària i no pot tenir eficàcia per a sustentar l'aplicació de l'atenuat d'arravatament u obcecació.

La ruptura d'una relació sentimental és un fet socialment admès, ja que les relacions entre els components de la parella, es desenvolupen en un plànol d'igualtat i plenitud de drets que ha de prevaldre en tota classe de relacions personals. Per això cap de les parts afectades pot pretendre que té un dret superior a imposar la seva voluntat a la contrària, i la via de solució dels conflictes no pot passar per la utilització de mètodes agressius, amenaçadors o coactius.

La pretensió de reprendre una relació de parella, no pot portar-se fins l'extrem d'utilitzar la força com únic procediment per a imposar la voluntat de l'agressor. Qui es col·loca en una situació injustificable de superioritat i prepotència, no pot pretendre que la seva conducta es beneficiï pel reconeixement de la disminució de la seva imputabilitat o culpabilitat.

La negativa del Sr. B. a reprendre la relació amb la processada, i la frustració i dolor que aquest fet li hagués pogut causar, no explica la reacció agressiva de la processada des del punt de vista de les normes de la convivència social i no pot servir de base per a l'aplicació de l'atenuant.

La impugnació es desestima.

V.-CONSIDERANT: que la sentència recorreguda ha de ser confirmada, amb la imposició de les costes processals causades a la recurrent.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓ

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- DESESTIMAR el recurs interposat per la representació lletrada de M. R. A.

2.- CONFIRMAR la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 18 de desembre de 2018 en la causa 6000182/2017.

3.- Imposar a la recurrent el pagament de les despeses processals causades pel recurs.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.